

Σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης ή έκνομίκευση οικογενειακής διάλυσης

Τού κ. Τριανταφύλλου Κ. Μπολτέτσου
Υπευθύνου Κέντρου Γάμου και Οικογένειας Ι.Μ. Φθιώτιδος

ΟΕΝΑΣ ΛΕΕΙ: «Δέν καταλαβαίνω. Πώς γίνεται μία συμβίωση να είναι ελεύθερη, όταν υπογράφεις κιάλας ότι δεσμεύεσαι; Μπερδεύτηκα» (Ρωτᾶ ὁ Μάνος Μίχαλος, στό ἐνθετο τοῦ «Ἐλεύθερου Τύπου τῆς Κυριακῆς» (ΕΤ weekly - Πίσω ἀπό τίς λέξεις), τῆς 9.3.2008 καί στή σελ. 10). Ἄλλος πάλι προτείνει ἐπειδή «τὸ σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης παραεῖναι δεσμευτικό, μιὰ ἐνδιάμεση συμφωνία καί βλέπουμε...» (Στὸ ἐνθετο «ΟΛΑ» τῆς ἐφημερίδας «Πρῶτο Θέμα» τῆς Κυριακῆς 16.3.2008).

Αὐτὰ εἶναι κάποια ἀπὸ τὰ πρῶτα σχόλια, πού δημοσιεύτηκαν στὸν ἡμερήσιο Τύπο σχετικὰ μὲ τὸ ἐν λόγω συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο τῆς εὐαγγελιζόμενης ἐλεύθερης συμβίωσης.

Ἀνάμεσα σέ ὅλα, σύμφωνα μὲ τὴν εἰσηγητικὴ ἐκθεση τοῦ νομοσχεδίου «ἡ ἐξώγαμη συμβίωση ἀναγνωρίζεται ὡς διαφορετικὴ, πιὸ χαλαρὴ, μορφή οικογενειακῆς ζωῆς» (Πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Πρῶτο Θέμα» τῆς Κυριακῆς 2.3.2008 στή σελ. 40).

Ἀπὸ τὴν μελέτη ὅσων ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι φαίνεται τὸ λεγόμενο αὐτὸ «σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης» νὰ εἶναι κάτι σὰν τὸ γάμο καί μάλιστα μὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸν πολιτικὸ λεγόμενο γάμο. Ἡ ὅποια διαφορὰ φαίνεται ὅτι ἔγκειται στό μετά, δηλαδή ὁ χωρισμὸς γίνεται σχεδὸν τόσο αὐτόματα ὅσο νὰ πληρώσεις τὸν λογαριασμὸ τῆς πιστωτικῆς σου κάρτας. Μία ἄλλη παρατήρηση εἶναι ὅτι δέν φαίνεται νὰ τίθεται περιορισμὸς ἢ ἀλλιῶς νὰ μπαίνει φραγμὸς στὸν ἀριθμὸ Συμφώνων πού μπορεῖ νὰ συνάψει ἓνας ἄνθρωπος. Συνεπῶς, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ὁ στόχος μοιάζει νὰ εἶναι ἢ εἰσαγωγή στὴν κοινωνία ἐνὸς Νόμου πού «εὐλογεῖ» τὸν αὐτόματο χωρισμὸ δύο ἀτόμων,

ὑποστηρίζοντας ταυτοχρόνως τὴν πολυγαμία, σὲ ἀπεριόριστο βαθμὸ.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπαίνει ἡ σφραγίδα τῆς Πολιτείας στὴν ἀποδοχὴ τῆς σύγχρονης κοσμικῆς καί μὴ θρησκευόμενης κοινῆς γνώμης, τῶν πολλῶν, διαδοχικῶν καί ἀλλεπάλληλων στενῶν σχέσεων καί σαρκικῶν ἐπαφῶν. Σὰν νὰ βρισκόμαστε δηλαδή ἓνα βῆμα πρὶν τὴν νομοθέτηση τῆς πλήρους μεταμόρφωσης τῆς κοινωνίας μας κατὰ τὰ πρότυπα τῶν «χίπις».

Τὸ συμβόλαιο ἐλεύθερης συμβίωσης ὡς σκέψη καί ὡς ὑλοποίηση ἀποτελεῖ μιὰ ἐνέργεια, πού μπορεῖ νὰ δυναμιτίσει τόσο τὴν πράξη τοῦ Γάμου ὅσο καί τὴν συνεκτικὴ καί συναισθηματικὴ δομὴ τῆς ἴδιας τῆς Οἰκογένειας.

Βλέποντας κάποιος τὴ νομοθετικὴ ρύθμιση τῆς ἐλεύθερης συμβίωσης ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας διαπιστώνει ὅτι ὄντως ἀποτελεῖ μιὰ ἀπόπειρα συγκάλυψης ἢ καί ὠραιοποίησης μιᾶς κατάστασης παλλακείας [Ἡ ὅποια ὀρίζεται, σύμφωνα μὲ τὸ Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας, τοῦ καθηγητῆ Γ. Μπαμπινιώτη, ὡς συμβίωση γυναίκας καί μὲ ἄνδρα, χωρὶς νὰ ἔχει προηγηθεῖ γάμος (σ.1320)], ἢ κατὰ κάποια ἄλλη ἐρμηνεία, μιᾶς κατάστασης πορνείας [πάλι στό Λεξικὸ τοῦ καθηγητῆ Γ. Μπαμπινιώτη βρίσκουμε ὅτι ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ ἐρμηνεία γιὰ τὴν πορνεία ὡς κάθε σεξουαλικὴ σχέση ἐκτὸς γάμου, ἐνῶ ἡ εὐρύτερη ἐννοία τῆς εἶναι τὸ νὰ διαθέτει κανεὶς τὸ σῶμα του σὲ ἄλλους γιὰ ἐρωτικὴ ἱκανοποίηση ἐναντι ἀμοιβῆς (σ.1470)], ὅπως ἄλλωστε θεωρεῖται καί ὁ πολιτικὸς γάμος, ὅσο ἀκραία καί ἂν φαίνεται αὐτὴ ἡ διαπίστωση γιὰ κάποιον ἀμύητο στὴν χριστιανικὴ θεολογία.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Πολιτείας εἶναι δικαιολογημένη ἢ προσπάθεια νὰ ἐφεύρει τρόπους

νά αντιμετωπίσει προβληματικές καταστάσεις, που αντιμετωπίζουν πολίτες της.

Παραμένει όμως σοβαρό ζήτημα τὸ ποιές εἶναι οἱ συνέπειες γιὰ μίᾳ συντεταγμένη πολιτεία καὶ τοὺς ὑπηκόους της σὲ ἠθικό, ψυχολογικό καὶ συναισθηματικό ἐπίπεδο. Τί σχέσεις δημιουργοῦνται;

Τὸ Κράτος γενικά, ὡς θεσμική ὄντοτητα, ἐπιδιώκει μόνο ἓνα «τακτοποιημένο» νομικό καθεστὼς ἢ ἐπιζητεῖ καὶ τὴν εὐτυχία ὄλων τῶν ὑπηκόων του; Καὶ δὲν μιλάμε φυσικά μόνο γιὰ αὐτοὺς πού εὐεργετοῦνται ἀπὸ μίᾳ διάταξη νόμου ἀλλὰ γιὰ τοὺς γύρω ἀπὸ αὐτούς, ὡς κοινωνία, καὶ τοὺς κοντὰ σὲ αὐτούς, ὡς οἰκογένεια καὶ συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτούς, στὸ πρόσωπο τῶν παιδιῶν τους.

Ὅπως καὶ ὁ πολιτικός γάμος καὶ αὐτὸ τὸ συμφωνητικό τώρα θὰ δώσει μίᾳ διέξοδο καὶ νομιμοποίηση σὲ ἀνθρώπους, πού λόγω τῆς εὐρύτερης κοινωνικῆς ἀντίληψης τῶν πραγμάτων δὲν θὰ μπορούσαν νὰ παντρευτοῦν μὲ ἀνεση σὲ μίᾳ ἐκκλησία, εἴτε λόγω μεγάλης ἡλικίας, εἴτε λόγω διαφορᾶς θρησκευματος κ.λπ..

Αὐτὴ ὅμως ἢ (ἐκούσια ἢ ἀκούσια) ἀπόπειρα ἀποδυνάμωσης μιᾶς πράξης τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ μίᾳ ἄλλῃ, πού βασικό χαρακτηριστικό ἔχει τὴν ταχύτητα, τόσο στὴ σύναψη ὅσο καὶ στὴ λύση μιᾶς σχέσης ἐνώπιον τοῦ Κράτους, δείχνει νὰ μὴν εἶναι παρὰ μίᾳ συνεχιζόμενη προσπάθεια ἀπόπειρας ἀνατροπῆς τῆς παρα-

δοσιακῆς καὶ ὑπεραιωνόβιας μορφῆς οἰκογενείας καὶ τῶν στενῶν καὶ συνεκτικῶν δεσμῶν πού δημιουργοῦνται ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἢ Ἐκκλησία, μὲ ὅλο τὸν σεβασμὸ στὴν προσωπικότητα καὶ τὸ αὐτεξούσιό του ἀνθρώπου, καὶ πάλι δὲν ἔχει τίποτα νὰ φοβηθεῖ. Μόνῃ προϋπόθεση ἀποτελεῖ, βέβαια, τὸ νὰ ἔχει ἐνημερωμένους καὶ ἐνσυνείδητους πιστούς. Αὐτὸ φυσικά δὲν ἀποκλείει, σὲ καμία περίπτωση τὸ γεγονός νὰ ἔχουν οἱ πιστοὶ Τῆς ἀνοικτοὺς καὶ εὐρεῖς ὀρίζοντες. Ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας δέχονται καὶ ἀποδέχονται τοὺς τελέσαντες πολιτικό γάμο – ἂν καὶ μὲ τὴν διαρκῆ εὐχή νὰ εὐλογηθεῖ αὐτὸς ὁ δεσμός καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μέσῳ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου– ἔτσι θὰ πρέπει νὰ συμβεῖ καὶ τώρα μὲ τὸ προτεινόμενο σύμφωνο. Καὶ φυσικά δὲν ὠφελεῖ νὰ γίνεται ὁ παραμικρὸς λόγος γιὰ τυχόν συνέπειες, τῶν παιδιῶν, πού θὰ προκύπτουν ἀπὸ τέτοιου τύπου συμβιώσεις. Κανένα λάθος καὶ καμία ἀμαρτία δὲν εἶναι ἀρκετὰ σημαντικά, ὥστε νὰ στερήσουν ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα δῶρα τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου πρὸς κάθε ἄνθρωπο. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἅγιο Βάπτισμα.

Τελικῶς, τὰ ἀρχέγονα καὶ διαχρονικά ἰδανικά, κάτω ἀπὸ τὴν κωδικοποιημένη, καὶ ἴσως κάποτε παρεξηγημένη, ἔκφραση «Θρησκεία, Πατρίδα, Οἰκογένεια», πού διδάσκονταν μὲ εὐλάβεια καὶ συνέπεια, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ, καὶ

ἔδιναν στὴν Ἑλλάδα τὴ δύναμη νὰ φωτίζει καὶ νὰ μεγαλουργεῖ σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ πλανήτη, φαίνονται νὰ ἀπεμπολοῦνται ἢ μᾶλλον νὰ τερπιλιζοῦνται γιὰ ἄλλῃ μιὰ φορά. Σήμερα μέσῳ μιᾶς «κατὰ φαντασίαν» οἰκογενειακῆς δομῆς, πού ὑποσκάπτει τὰ θεμέλια μιᾶς Πατρίδας, παρὰ τὴν περὶ τοῦ ἀντιθέτου προσπάθεια καὶ φωνὴ τῆς Θρησκείας.

Μᾶλλον αὐτὸ πού χρειάζεται ἢ σύγχρονή μας Ἑλληνικὴ Κοινωνία εἶναι ἓνα χωρὶς δεσμεύσεις καὶ ὄρια ... Σύμφωνο Τιμῆς καὶ Ἄξιο-πρέπειας.

